

Mit andet Spørgsmaal er til den højtærede Finansminister. Han udtalte Sp. 726 om Kultoldens Bibeholdelse: „Her i Salen have vi yderligere hørt fremhævet, hvilken stor Fortræd det var for den fattige Befolkning at betale de 3 Øre pr. 200 Pd. Kul, at der vilde blive frosset adskilligt i de Vintre, der fulgte efter Vedtagelsen af dette Forslag“, og han benyttede sig netop fortrinsvis af denne Udtalelse til at demonstrere det Skattehysteri, som vi Socialdemokrater efter hans Mening vare blevne besatte af. Jeg tillod mig forleden at spørge den højtærede Finansminister, hvem der havde fremsat denne Udtalelse, og hvor den fandtes, da jeg ikke mindedes at have hørt nogen af mine Partifæller udtale sig saaledes. Jeg gik ud fra og gaar stadig ud fra, at den højtærede Finansminister vil henvise til vedkommende Udtalelse i Tidenden og derved godtgøre, at den virkelig er falden. Men da jeg imidlertid hidtil intet Svår har faaet, tillader jeg mig at gentage mit Spørgsmaal, og den højtærede Finansminister vil fuldstændig tilfredsstille min Videbegærlighed ved blot at nævne Numret paa den paagældende Spalte i Rigsdags-tidende.

I øvrigt skal jeg af Hensyn til Tidspunktet indskrænke mig til at gøre nogle ganske korte Randbemærkninger til den højtærede Finansministers Foredrag i Dag. Angaaende den Kritik, jeg har rettet mod Grundlaget for Beregningen af Ølskattens finansielle Udbytte, nøjedes den højtærede Finansminister med at henvise til, at i Aarene nærmest efter 1891 blev der konsumeret forholdsvis betydelig mindre skattepligtigt Øl end nu. Det er rigtigt, og det er mig selvfølgelig meget velkendt. Det var jo en Aarrække af ganske abnorm Beskaffenhed. Netop Ølskatten havde fremkaldt en enorm Nedgang i Ølforbruget, fremkaldt en stærk Reaktion fra Forbrugernes Side, som førte til et minimalt Ølforbrug. Saa kom der i de følgende Aar en stadig fortsat Stigning. I 1892 var Forbruget 31 Liter pr. Individ, saa steg det til 32, 34, 34, 37, 38, 40 Liter, altsaa en rask Stigning indtil 1898. I Aarene fra 1898 til 1901 holdt Forbruget sig uforandret paa 40 Liter pr. Individ. Men dermed var det kulmineret, og efter dette Kulminationspunkt begyndte der en ganske vist ikke fuldstændig regelmæssig, men dog en meget jævnt fremadskridende Nedgang, og jeg tror, at ærede Medlemmer ville indrømme mig, at det er fra dette naturlige Kulminationspunkt og ikke fra den unaturlige

Bølgedal, som Ølskatten i Forvejen havde fremkaldt, at man nødvendigvis maa tage sit Udgangspunkt, hvis man vil have et virkeligt Billede af Forholdene. Men Side om Side med denne Bevægelse gaar en anden, som selvfølgelig ikke i moralsk og hygiejnisk, men i fiskal Henseende forekommer mig nok saa betænkelig. Det er den stadige og stærke Nedgang i Forbruget af de mere alkoholholdige Ølsorter og Opgang i Forbruget af det mindre alkoholholdige Øl. Det synes mig at rumme en endnu større Fare for Statskassen, og det omtalte den højtærede Finansminister ikke. Men jeg skal lade disse Spørgsmaal ligge, der bliver jo Tid og Lejlighed til at drøfte dem nærmere under den egentlige Skatte-lovsdebat.

Den højtærede Finansminister kom saa ind paa de Skatteobjekter, som af min ærede Partifælle, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) og mig vare blevne nævnte som dem, vi syntes, at Finansministeren i en demokratisk Regering nærmest burde tage op, særlig en Grundværdistigningsafgift og en Forøgelse af Arveafgiften og af Indkomst- og Formueskatten. Han motiverede sin Uvillie overfor disse Skatteobjekter med en Henvisning til rent skattetekniske Hensigtsmæssighedshensyn, men jeg finder ikke den Motivering tilfredsstillende. Med Hensyn til Værdistigningsskatten mente den højtærede Finansminister, at man burde afvente Udfaldet af Prøvevurderingen. Jeg kan absolut ikke se, at en saadan Nødvendighed foreligger. Den foreligger utvivlsomt — det giver jeg den højtærede Finansminister Ret i —, hvor det gælder Spørgsmaalet om Ejendomsskyldens Forvandling til en Grundværdiskat eller Indførelsen af en Grundværdiskat Side om Side med Ejendomsskylden. Men den foreligger ingenlunde, hvor det gælder en almindelig Værdistigningsafgift. Vi have ikke blot eet Præcedens, men flere, som vise, at man udmærket kan indføre en Værdistigningsafgift allerede paa det nuværende Grundlag, saaledes Loven om Jernbaneskyld og Esbjerg Havn og det dødfødte Forslag om Garnisonsskylden.

Med Hensyn til Forøgelsen af Arveafgiften henviste den højtærede Finansminister til, at man i stor Udstrækning kunde unddrage sig den ved Dispositionen i levende Live. Det er selvfølgelig rigtigt, men derfor kræver en saadan Lov nødvendigvis, hvad jeg ogsaa har fremhævet, at Gaver i levende Live drages ind under en Beskatning af ganske samme Beskaf-